

forbi, nu stiller vi os helt anderledes, saaledes som det ærede Medlem fra Veringe og det ærede Medlem fra Frederikshavn.

At der er delte Meninger baade i Højre og Venstre om denne Sag, er nu tilstrækkeligt dokumenteret saavel af den ærede Indenrigsminister som af mig og af et Par andre Talere. Det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) nævnedes forskellige Udtalelser, og jeg vil slutte med at nævne nogle Udtalelser foruden Venstres Valgudtalelse, der viser, i hvilken Grad Partifæller af det ærede Medlem fra Veringe og det ærede Medlem fra Frederikshavn har sat sig fast i, at de vilde staa paa Alderdomsunderstøttelses- eller Alderdomsforsørgelsesprincippet og ikke gaa bort derfra. Ærede Medlemmer husker maaske en Pjese, som afdøde Finansminister Vilhelm Lassen i sin Tid udgav, og hvor han meget stærkt udviklede, at der i en Menneskealder havde staaet Kamp om disse Principper, om de gamle skulde hjælpes vederlagsfrit af Samfundet eller ved egne Bidrag. Han siger i denne Pjese, at efter en Menneskealders Kamp havde Socialdemokratiets Standpunkt, at de gamle burde vederlagsfrit forsørges, sejret. Det var hans Ord i den i sin Tid meget omtalte Pjese. Da saa det ærede Medlem fra Frederikshavn, det daværende Medlem fra Vraa, i 1901—02 søgte at faa hele dette Spørgsmaal rejst og Invaliditetsforsikringen bragt i Forgrunden, blev denne Pjese af Vilhelm Lassen ogsaa nævnt, men det var da saa langt fra, at Vilhelm Lassen, der den Gang var Medlem af Tinget, tog Afstand fra sine tidligere Udtalelser, efter at han var blevet aktiv Politiker, at han udtrykkelig vedkendte sig sit tidligere Standpunkt. Jeg tror, det har sin Betydning, at det kommer frem ved denne Lejlighed. Hvis Venstre og Højre vil søge at lave en Slags Agitation paa, at Forsikringsprincippet er uendelig bedre end Forsørgelsesprincippet, og at vi Socialdemokrater i Virkeligheden er Tilhængere af det, som det ærede Medlem fra Veringe kalder „Almisse“, o. s. v., vil det være meget godt, at man fra anden Side kender og husker de mange Udtalelser fra Venstre og, som jeg nu har paavist, fra Højre, der stærkt hævder det vederlagsfrie Understøttelsesprincip. Vilhelm Lassen erklærede under den om-

talte Debat: „Man har fremdraget Udtalelser af mig tidligere, hvor jeg har udtalt mig som Tilhænger af den Tanke, at naar vi skulde have en Alderdomsforsørgelse for de fattigste i Landet, saa maatte det være og maatte det blive en vederlagsfri Alderdomsforsørgelse, og jeg er saa blevet skildret som en af dem, der nu vilde løbe herfra. Dette er Anledningen til, at jeg tager Ordet her i Dag, ikke for andet end for med et Par Ord at sige, at jeg vedkender mig fuldt ud mine Udtalelser. Naar jeg endnu, inden vi fik den nuværende Alderdomsforsørgelseslov, mente, at en Alderdomsforsørgelse, der virkelig skulde komme de fattigste til gode, først og fremmest burde og maatte være vederlagsfri, saa er det en Anskuelse, som jeg hylder endnu, og som er saa meget mere begrundet, som vi i Mellemtiden har givet Arbejderne en saadan Alderdomsforsørgelseslov, og det vel maatte staa temmelig klart for os alle sammen, at naar saadant noget en Gang er givet, vilde det være meget vanskeligt at komme derfra, selv om det var rigtigt, hvad jeg nu ikke tror, det er“.

Altsaa, mod det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Veringe og det ærede Medlem fra Frederikshavn indtager i disse Dages Debat, rejser sig ikke blot Bramsens Opfattelse, men ogsaa afdøde Vilhelm Lassens. Og for ogsaa at tage et endnu levende Medlem med, en meget nær Partifælle af det ærede Medlem fra Veringe, skal jeg — og hermed skal jeg slutte denne Replik — anføre, hvad det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) ifølge Rigsdagstidenden udtalte under den samme Forhandling. Han sagde: „Naar jeg stemmer for det foreliggende Forslag om Kommissions Nedsættelse, gør jeg det ikke, fordi jeg for mit Vedkommende ønsker, at man skal komme bort fra den nuværende Alderdomsforsørgelseslov. Jeg finder nemlig, at det er et godt Princip, som ligger til Grund for denne Lov, at der skal ydes vederlagsfri Understøttelse til værdige gamle fattige, uden at man har krævet forud, at de gennem en Aarrække skulde have indbetalt en vis Sum, der gav dem Berettigelse til paa deres gamle Dage at faa en saadan Understøttelse“.

Alt, hvad det ærede Medlem fra Veringe, alt, hvad det ærede Medlem fra